

Lluís Alpera

Surant

enmig del naufragi final,
contemple el voluptuós
incendi de totes
i cadascuna de les flors
del núbil *hibiscus*

Dibuixos
de Manuel Boix

i et repeteixes que el seny et valdrà més
que les sagetes d'or de tots els amants,
acomia'd t' almenys d'aquella serp
que es cria i conviu amb mi indomablement
enmig d'un canyar de butxaques salvatges,
acomia'd t' com et correspon, estimada:
amb una engolidora i virolada besada d'amor.

LA FLOR DE L'*HIBISCUS*

Amb els ulls semiclosos, els dits s'esmunyen per les meloses flors de l'*hibiscus*. Al llarg del temps de canyamel, has après a estimar finíssims tactes i pentinar hores de capvespres enfilats cap a llops de cau sense fi. Incendi de roig d'*hibiscus* amorosit a les palpentres, cremant delers de diamants que corren per les venes, que pugen per escales de flames i s'enganxen a les cabelleres del vent esvarant la música vellutada per violoncels fatigats. Per les branques, incansablement bregues, amb explosions d'amor i joia d'un dia, i àngels caiguts desinflen les ales xuclant l'encís lasciu dels pètals que esclaten pels llavis salvatges de l'embriac tardoral.

Des del fons de l'espill de la paraula, des de l'aire més emperesit amb ponents amargs, sorruts i covards, ens llançarem a l'aventura del pelegrinatge, cercant dins el laberint colonial, el candor i l'agonia –i també l'èxtasi– de la nostra flor de l'*hibiscus*.

L'alegria salada del sol damunt la mar de Mallorca
cruixirà algun dia amb estretors i esguits pel
llarg arrap del nostre amor. Claveu-me aleshores,
amics, en l'agulla més alta de la catedral, plantant
cara a la badia que va encegar-me al meu primer
vaixell carregat de versos i aiguamarina.
Planteu-me també alguna fulla de ficus del vostre
passeig des Born, i veureu créixer un altíssim
pàmpol de peixos ferits, fugint i amagant-se pels
carrerons de foc i d'història de la vostra ciutat.
Trepitjant llambordes ben antigues, m'assabente
dels amors de jueus i conversos, mentre endimoniades
gàrgoles còmplices t'acluquen els ulls pels cantons
esvarosos i lluent d'ahir. Amb el teu carro
de sang esvalotada, sents xisclar els pins entre
cordes i venes renovades pels cullerots més valents,
que estableixen impúdics el pont dels amants.
Entre pròdigues moltes, antics campanars
i estretíssims carrers, confesses totes les flors
d'un dia davant la taula dels poetes de l'Illa coronada.

Crancs de foc retornen de l'abisme del passat.
Caragols endimoniats passegen la bava luxuriosa
de llurs panxes per cames i dits turmentats
per un altre rigor. Caldrà desprendre's
una vegada més del nostre arnès i combatre
així millor per la glòria de la carn?
Fermos tossals i esplèndides anques t'inviten ja
cap a una cursa desenfrenada per la cova de Càncer.
No sigues ara covard, i esclata el xampany de pètals
sobre la collita de mugrons famolencs davant
el superb membre del crepuscle. Deixa de cremar
amb foc lent la grandiloquència que et surt
de l'entreuix, car comença a rebel·lar-se't
com una serp del Bernini fugint de la Piazza Navona.
Retòrica i sexe, al cap i a la fi, augmenten
la destrucció de la vida. Tan sols les flors
del Ronsard constaten el temps, el llampec, la passió.

